

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2023. gada 20. aprīlī iesniegusi *Landgericht Dortmund* (Vācija) – *ASG 2 Ausgleichsgesellschaft für die Sägeindustrie Nordrhein-Westfalen GmbH/Land Nordrhein-Westfalen*

(Lieta C-253/23, ASG)

(2023/C 261/16)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Landgericht Dortmund

Pamatlietas puses

Prasītāja: ASG 2 Ausgleichsgesellschaft für die Sägeindustrie Nordrhein-Westfalen GmbH

Atbildētāja: Land Nordrhein-Westfalen

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Savienības tiesības, it īpaši LESD 101. pants, LES 4. panta 3. punkts, Pamattiesību hartas 47. pants, kā arī Direktīvas 2014/104/ES⁽¹⁾ 2. panta 4. punkts, 3. panta 1. punkts, ir jāinterpretē tādējādi, ka tām ir pretrunā tāda dalībvalsts tiesību interpretācija un piemērošana, kas personai, kurai varētu būt nodarīts kaitējums LESD 101. panta pārkāpuma dēļ – kas ir konstatēts ar saistošu spēku, pamatojoties uz Direktīvas 2014/104/ES 9. pantu vai valsts tiesību normām, kuras to īsteno – liedz fiduciāri cedēt savus prasījumus licencētam juridisko pakalpojumu sniedzējam (it īpaši masveida kaitējuma vai izklidēta kaitējuma gadījumos), lai tas panāktu to izpildi “follow-on” prasības veidā, tos apvienojot ar citu iespējamo cietušo prasījumiem, ja nav citu līdzvērtīgu likumā vai līgumā noteiktu zaudējumu atlīdzības prasījumu apvienošanas iespēju, it īpaši tāpēc, ka tie nevar būt piespriešanas spriedumu [*Leistungsurteile*] priekšmets vai nav praktiski īstenojami citu procesuālu vai ekonomisku iemeslu dēļ, un tāpēc it īpaši nelielu zaudējumu atlīdzības prasījumu tiesību īstenošana būtu praktiski neiespējama vai vismaz pārmērīgi sarežģīta?
- 2) Vai Savienības tiesības šādi ir jāinterpretē vismaz tad, ja attiecīgo zaudējumu atlīdzības prasījuma tiesības attiecībā uz iespējamo pārkāpumu ir jāīsteno bez iepriekšēja Eiropas Komisijas vai valsts iestāžu lēmuma ar saistošu spēku valsts tiesību normu, kas balstītas uz Direktīvas 2014/104/ES 9. pantu (t.s. “stand-alone” prasība), izpratnē, ja pirmajā jautājumā jau minēto iemeslu dēļ nav citu līdzvērtīgu likumā vai līgumā noteiktu zaudējumu atlīdzības prasījumu apvienošanas iespēju civiltiesiskā ceļā un ja citādi vispār netiktu mēģināts panākt saukšanu pie atbildības par LESD 101. panta pārkāpumu, t.i. ne “public enforcement”, ne “private enforcement” veidā?
- 3) Ja vismaz uz vienu no abiem jautājumiem tiek sniegta apstiprinoša atbilde, vai attiecīgās Vācijas tiesību normas, ja nav iespējama Eiropas Savienības tiesībām atbilstoša interpretācija, ir jāatstāj nepiemērotas, un tas nozīmē, ka cesijas vismaz no šī viedokļa ir spēkā esošas un ir iespējama efektīva prasību izpilde?

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2014/104/ES (2014. gada 26. novembris) par atsevišķiem noteikumiem, kuri valstu tiesībās reglamentē zaudējumu atlīdzināšanas prasības par dalībvalstu un Eiropas Savienības konkurences tiesību pārkāpumiem (OV 2014, L 349, 1. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2023. gada 28. aprīlī iesniegusi *Ustavni sud Republike Hrvatske* (Horvātija) – *E.P./Ministarstvo financija Republike Hrvatske, Samostalni sektor za drugostupanjski upravni postupak*

(Lieta C-277/23)

(2023/C 261/17)

Tiesvedības valoda – horvātu

Iesniedzējtiesa

Ustavni sud Republike Hrvatske

Pamatlietas puses

Konstitucionālās sūdzības iesniedzēja: E.P.

Atbildētāja: Ministarstvo financija Republike Hrvatske, Samostalni sektor za drugostupajnski upravni postupak

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Līguma par Eiropas Savienības darbību (OV 2016, C 202, 1. lpp.) 18., 20., 21. pants un 165. panta 2. punkta otrais ievilkums ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem ir pretrunā tāds dalībvalsts tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru vecāks zaudē tiesības uz gada ienākuma nodokļa pamatatskaitījuma summas palielinājumu par apgādībā esošu bērnu tādēļ, ka minētajam bērnam – apgādībā esošam studentam, kurš izmanto tiesības brīvi pārvietoties un uzturēties citā dalībvalstī mācību nolūkā un kurš saistībā ar to, pamatojoties uz valsts īstenošanas tiesību aktiem, ir izmantojis līdzekļus, kas atbilstīgi Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1288/2013 (2013. gada 11. decembris), ar ko izveido Savienības programmu izglītības, apmācības, jaunatnes un sporta jomā “Erasmus+” un atceļ Lēmumus Nr. 1719/2006/EK, Nr. 1720/2006/EK un Nr. 1298/2008/EK (OV 2013, L 347, 50. lpp.) 6. panta 1. punkta a) apakšpunktam ir paredzēti studentu, kas nāk no dalībvalsts ar zemāka vai vidēja apmēra vidējām uzturēšanās izmaksām, mobilitātei dalībvalstī ar augstāka apmēra vidējām uzturēšanās izmaksām, kas noteiktas saskaņā ar Eiropas Komisijas izstrādātajiem kritērijiem šīs regulas 18. panta 7. punkta izpratnē, – tika izmaksāts atbalsts studentu mobilitātei, kura summa pārsniedz noteiktu fiksēto robežvērtību?
- 2) Vai Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 883/2004 (2004. gada 29. aprīlis) par sociālās nodrošināšanas sistēmu koordinēšanu (OV 2002, L 166, 1. lpp.) 67. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tam pretrunā ir tāds dalībvalsts tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru vecāks zaudē tiesības uz gada ienākuma nodokļa pamatatskaitījuma palielinājumu par apgādībā esošu studentu, kurš, studējot citā dalībvalstī, ir saņēmis studentu mobilitātes atbalstu saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1288/2013 (2013. gada 11. decembris), ar ko izveido Savienības programmu izglītības, apmācības, jaunatnes un sporta jomā “Erasmus+” un atceļ Lēmumus Nr. 1719/2006/EK, Nr. 1720/2006/EK un Nr. 1298/2008/EK (OV L 347, 20.12.2013., 50. lpp.) 6. panta 1. punkta a) apakšpunktu?

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2023. gada 28. aprīlī iesniegusi Corte suprema di cassazione (Itālija) – M.M. kā M.R. mantinieks/Ministero della Difesa

(Lieta C-278/23, Biltena ⁽¹⁾)

(2023/C 261/18)

Tiesvedības valoda – itāļu

Iesniedzējtiesa

Corte suprema di cassazione

Pamatlietas puses

Kasācijas sūdzības iesniedzējs: M.M. kā M.R. mantinieks

Atbildētāja kasācijas tiesvedībā: Ministero della Difesa

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Padomes Direktīvai 1999/70/EK (1999. gada 28. jūnijs) pievienotā UNICE, CEEP un EAK pamatnolīguma par darbu uz noteiktu laiku ⁽²⁾ 5. klauzula “Pasākumi, lai novērstu ļaunprātīgu izmantošanu” ir jāinterpretē tādējādi, ka tā nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu kā Itālijas legge n. 1023 del 1969 [1969. gada Likuma Nr. 1023] 2. panta 1. punkts un Decreto Ministeriale 20 dicembre 1971 [1971. gada 20. decembra Ministrijas dekrēta] 1. pants, kuros ir paredzēts slēgt līgumus uz gadu (saskaņā ar 1971. gada 20. decembra Ministrijas dekrēta 7. pantu “uz laiku, kas nepārsniedz vienu mācību gadu”) ar civilo personālu, kas nav nodarbināts valsts pārvaldes iestādēs, nemilitāro mācību priekšmetu pasniegšanai Jūras un Gaisa spēku skolās, institūtos un iestādēs, neparedzot objektīvu iemeslu norādīšanu šo līgumu atjaunošanai (kas ir skaidri paredzēta tā paša Ministrijas dekrēta 4. pantā ar atalgojuma samazināšanu otrajam līgumam), līgumu uz noteiktu laiku maksimālo kopējo ilgumu un maksimālo atjaunošanas reižu skaitu un neparedzot šādiem pasniedzējiem iespēju saņemt atlīdzību par jebkādiem cietajiem zaudējumiem, kas viņiem varētu būt radušies no šādas atjaunošanas, ņemot vērā, ka minētajās skolās turklāt nav pastāvīgu pasniedzēju darbavietu, kuras viņiem būtu pieejamas?